

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Dalawampu't Dalawa

Pagbubunyag sa Propetikong Pagtatalo: Ang Metodolohiya ng Huling Ulan at ng Pangwakas na Krisis

Jeff Pippenger
2023-12-17

Ang metodolohiyang pinagtibay ng Diyos ay tiyak na tinukoy sa Isaias kabanata dalawampu't walo at dalawampu't siyam, kung saan ang metodolohiyang iyon ay inilarawan bilang “line upon line.” Noong Setyembre 11, 2001, ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis labing-walo ay bumaba, at sa gayong paggawa, inulit niya ang pagbaba na kaniyang ginawa noong Agosto 11, 1840. Sa kapwa pagkakataon, pagkatapos ng kaniyang pagbaba, ang Babilonia ay kinilalang bumagsak, at may panawagang ipinahayag—at malapit nang muling ipahayag—para sa mga nananatili pa sa kaniyang pakikipag-isa na lumabas mula sa kaniya. Sa kapwa pagkakataon, ang pangyayaring tumupad sa hula ay nagkaroon ng pandaigdigang epekto, sapagkat kung paanong ang mensahe ng unang anghel ay naihatid sa “bawat himpilan ng misyon sa sanlibutan” noong 1840, gayundin ang buong mundo ay naapektuhan at naunawaan ang pangyayari noong Setyembre 11, 2001. Ang hulang natupad noong Agosto 11, 1840 ay isang hula na nagtukoy ng isang pagpigil na ipinataw sa Islam ng ikalawang Woe, at kaagad pagkaraan ng Setyembre 11, 2001, isang pagpigil ang ipinataw sa Islam ng ikatlong Woe.

Ang ika-11 ng Agosto, 1840 ay kumakatawan sa pagpapalakas ng mensaheng inalisan ng tatak sa panahon ng wakas noong 1798, at ang ika-11 ng Setyembre, 2001 ay kumakatawan sa pagpapalakas ng mensaheng inalisan ng tatak sa panahon ng wakas noong 1989. Ang pangunahing tuntunin ng kilusan ng unang anghel ay pinagtibay noong ika-11 ng Agosto, 1840, at ang tuntuning iyon ay ang prinsipyong araw-para-sa-isang-taon. Ang pangunahing tuntunin ng kilusan ng ikatlong anghel ay pinagtibay noong ika-11 ng Setyembre, 2001. Ang tuntuning ito ay na ang katotohanan ay itinatag sa pamamagitan ng paglalapat ng "line upon line," na ipinakikita na ang wakas ay inilalarawan ng pasimula, at na ang kasaysayan ay umuulit. Ang makahulag pangyayari noong ika-11 ng Setyembre, 2001 ay hindi lamang pinatutunayan ng tuwirang mga salita ni Kapatid na White, kundi, higit pa roon, ng katunayang ang mga pangyayaring iyon ay ganap na tumugma sa gayunding palatandaan sa kasaysayan ng mga Millerita. Ang kinilala sa pangyayari noong ika-11 ng Agosto, 1840 ay hindi ang katuparan ng hula, kundi lalo't higit ang kawastuan ng metodolohiyang tinanggap ni Miller at ng kaniyang mga kasamahan.

Ang pangyayari ay ganap na tumupad sa prediksiyon. Nang ito'y mabatid, ang mga pulutong ay nakumbinsi sa katumpakan ng mga simulain ng pagpapaliwanag sa propesiya na pinagtibay ni Miller at ng kanyang mga kasama, at nabigyan ng kamangha-manghang pag-udyok ang kilusang Advento. Ang mga lalaking may pinag-aralan at may katayuan ay nakipag-isa kay Miller, kapwa sa pangangaral at sa paglalathala ng kanyang mga pananaw, at mula 1840 hanggang 1844 ay mabilis na lumawak ang gawain. Ang Dakilang Kontrobersiya, 335.

Noong Setyembre 11, 2001, nang magsimulang masukat ang Huling Ulan, ang "pagtatalo" noon at hanggang ngayon ay hinggil sa metodolohiyang totoo o huwad. Ang mga propesiya ng kilusang Millerite ay inilatag sa kapwa mga tabla ng 1843 at 1850, na pinagtitibay ni Kapatid na White bilang dinisenyo ng Panginoon, at bilang katuparan din ng Habakuk kabanata dalawa. Ang mensahe ng mga Millerite na nalikha sa pamamagitan ng "mga simulain ng propetikong pagpapakahulugan na tinanggap ni Miller at ng kaniyang mga kasamahan, at" na pagkatapos ay nagbunga ng "kamangha-manghang pag-udyok" na nagbigay-kapangyarihan sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, ay naipakita sa dalawang banal na tabla. Ang mga propesiyang inilalarawan sa dalawang banal na tablang iyon ay tinukoy at itinatag sa pamamagitan ng mga tuntuning propetiko ni Miller. Ang mga tabla ay isang katuparan ng utos sa Habakuk na ipakita nang malinaw ang mga propesiyang naitatag sa pamamagitan ng metodolohiya ni Miller sa "mga tabla," sa maramihan. Ang Habakuk kabanata dalawa ay tumutukoy at tuwirang nakaugnay sa "pagtatalo" ng Isaias kabanata dalawampu't pito.

Ako'y tatayo sa aking bantayan, at magpapakatag sa moog; magmamatiyag ako upang makita kung ano ang sasalitain niya sa akin, at kung ano ang aking isasagot kapag ako'y sinaway. Habakuk 2:1.

Ang salitang "reproved" sa talata ay nangangahulugang "nakipagtalo sa kaniya." Si Habakkuk, na kumakatawan kapwa sa mga bantay ng kilusan ng unang at ng ikatlong anghel, ay daranas ng pakikipagtalo, at nais niyang maunawaan kung ano ang kaniyang isasagot kapag nagsimula ang pagtatalo. Ang kasagutan sa kasaysayan ng unang anghel ay ang pagkakabuo ng dalawang sagradong tsart, at ang kasagutan sa kasaysayan ng kilusan ng ikatlong anghel ay ang pagkakabuo ng seryeng propetiko na pinamagatang "Dalawang Tapyas ni Habakkuk." Ang mga tsart at ang serye ay ibinatay sa metodolohiyang kinakatawan sa bawat isa sa mga nasabing kasaysayan. Sa Habakkuk, ang metodolohiya ay kumakatawan sa ginagamit ng mga bantay upang itatag ang mensahe, at tinutukoy din nito ang usapin na "pinagtatalunan," na siya namang nagbunga ng dalawang uri ng mga sumasamba.

Ako'y tatayo sa aking bantayan, at maninindigan ako sa moog; at magbabantay upang makita ko kung ano ang kaniyang sasabihin sa akin, at kung ano ang aking isasagot kapag ako'y sinaway. At sinagot ako ng Panginoon at sinabi, Isulat mo ang pangitain, at gawin mong maliwanag sa mga tapyas, upang tumakbo ang bumabasa nito. Sapagkat ang pangitain ay ukol pa sa takdang panahon; sa wakas ito'y magsasalita at hindi magsisinungaling: bagaman nagluluwat, hintayin mo ito; sapagkat tiyak na darating, hindi magluluwat. Narito, ang kaniyang kaluluwa na nakapalalo ay hindi matuwid sa kaniya; ngunit ang matuwid ay mabubuhay sa pamamagitan ng kaniyang pananampalataya. Habakuk 2:1-4.

Ang isang uri ay inaaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, at ang kabilang uri ay nagmamataas ang kalooban, gaya ng kinakatawan ng Pariseo at ng Publikano. Ang mga Pariseo ay nanalig sa isang metodolohiyang nakabatay sa kaugalian at tradisyon, at kinakatawan din ng Pariseo ang isang sistemang panrelihiyon na nagpapanatili ng kontrol sa kanilang kawan sa pamamagitan ng pagpapatupad ng isang herarkikal na sistema na pinamamahalaan ng mga nag-aangking sila ang bayang hinirang ng Diyos at mga tagapagtanggol ng katotohanan, subalit sa

wakas ay nakilahok sa pagpapapako sa krus ng Katotohanan. Ang propetikong 'pagtatalo' sa Isaias kabanata dalawampu't pito ay hinggil sa tunay at huwad na metodolohiyang biblikal. Ang mga antagonistang sa 'pagtatalo' ay yaong sumusunod sa metodolohiya ni Elias para sa panahong iyon, at ang matagal nang naitatag na sistema ng mga dalubhasa sa teolohiya, na isinasagisag ng Sanedrin sa panahon ni Cristo.

Tinukoy ng Kabanata dalawampu't pito na nagsisimula ang “pagtatalo” kapag Siya ay “pinipigil,” o kapag pinipigil ng Diyos ang “kaniyang mabagsik na hangin,” sa “araw ng silangang hangin.” “Sa takal, kapag ito’y sumibol, iyong ipagtatalo ito; pinipigil niya ang kaniyang mabagsik na hangin sa araw ng silangang hangin. Sa pamamagitan nito nga’y malilinis ang kasamaan ni Jacob.” Ang salitang “purged” ay nangangahulugang tinubos, at kumakatawan sa pagpawi ng kasalanan sa pagsisiyasat na paghuhukom. Ang pamamaraang pinagtatalunan ay kumakatawan sa pagsubok na dapat maipasa, kung ang mga kasalanan ng bayan ng Diyos ay papawiin. Ang pamamaraan ni Elias bilang isang pagsubok ay inilarawan sa kasaysayan ni Cristo, kung saan tayo’y binalaan na sa panahong iyon, ang mga tumanggi sa mensahe ni Juan Bautista (na kinilala ni Cristo bilang si Elias) ay hindi maaaring makinabang sa mga turo ni Jesus.

Ang mensahe ng huling ulan ay isinasagisag bilang mga aral ni Hesus, sapagkat Siya ang Salita; at higit pa rito, ang huling ulan ay isinasagisag bilang "ang pagpapasariwa", na ang kahulugan ay "ang presensiya ng Panginoon".

Kaya nga, magsisi kayo at magbalik-loob, upang mapawi ang inyong mga kasalanan, kapag dumating ang mga panahon ng kaginhawahan mula sa harapan ng Panginoon; at isusugo niya si Jesu-Cristo, na noong una’y ipinangaral sa inyo. Mga Gawa 3:19, 20.

Tinukoy ni Sister White na ang anghel na bumaba sa Apocalipsis kabanata sampu, noong Agosto 11, 1840, ay “walang iba kundi si Jesucristo mismo.” Samakatuwid, ang anghel na bumaba noong Setyembre 11, 2001, ay “walang iba kundi si Jesucristo” din. Ang Kanyang pagbaba sa alinmang kasaysayan ay nagtatakda ng pasimula ng propetikong “pagtatalo” hinggil sa tama o maling metodolohiya, sapagkat ito ay kinakatawan ng aklat sa Kanyang kamay na iniutos na kainin ng bayan ng Diyos. Nang nasa Galilea, inutusan ni Jesus ang mga alagad na dapat nilang kainin ang Kanyang laman at inumin ang Kanyang dugo, sapagkat inangkin Niya roon na Siya ang tinapay na bumabang mula sa langit. Doon Siya nawalan ng higit na maraming alagad kaysa sa alinmang ibang yugto ng Kanyang ministeryo, at ang mga umalis ay hindi na kailanman nagbalik. Umalis sila sapagkat pinili nilang suriin ang Kanyang mga turo sa pamamagitan ng maling metodolohiya ng pagkuha sa Kanyang mga salita sa literal na pakahulugan, sa halip na ilapat ang wastong espirituwal na pakahulugan. Ang “pagtatalo” sa Isaias dalawampu't pito ay isang propetikong panandang-daan na may ilang saksi upang itatag na kinakatawan nito ang isang itinatag na inaangking sistema ng biblikal na pagsusuri na nakikipagtunggali sa metodolohiyang kinakatawan ng mensaherong Elias.

Nagtatakda ito ng isang tiyak na punto sa unti-unting pagparaan sa dating tipan at bayang hinirang ng Diyos, at ng pasimula ng ugnayang tipan sa mga “na noong una ay hindi ang bayan ng Diyos.” Ang “pagtatalo,” na higit na mahalaga, ay kumakatawan sa pasimula ng yugto ng panahon na

nagwawakas sa nalalapit na batas ng Linggo. Ang Alpha at Omega ay laging kumakatawan sa wakas na kalakip ang pasimula, at sa gayon ang mismong “pagtatalo” ay nagiging isang sagisag ng isa sa mga kasalanan ng ating mga ninuno, na dapat kilalanin at ipagtapat, upang matupad ang panalangin ng Levitico dalawampu’t anim.

Ang panalangin ni Daniel sa ika-siyam na kabanata ay kumakatawan sa panalanging dapat ihandog sa pagtatapos ng tatlo at kalahating araw ng ika-labing-isang kabanata ng Apocalipsis. Ang panahong iyon ay inilalarawan sa ika-dalawampu’t pitong kabanata ng Isaias bilang panahong “ang napapaderang lunsod ay magiging tiwangwang, at ang tirahan ay mapapabayaang, at maiiwang tulad ng ilang: doon manginginain ang guya, at doon siya hihiga, at uubusin ang mga sanga nito. Kapag nangalanta ang mga sanga nito, mababali ang mga iyon: darating ang mga babae, at sisilaban ang mga iyon: sapagkat ito’y isang bayang walang unawa: kaya’t ang lumikha sa kanila ay hindi maaawa sa kanila, at ang humubog sa kanila ay hindi magpapakita sa kanila ng lingap.”

Ang dalawang saksi ay hindi pinagkalooban ng "lingap," sapagkat nagpahayag sila ng isang maling hula na nagpasimula sa panahong "ilang" na tatlo at kalahating araw. Sila’y pagkatapos ay naging isang "bayang walang unawa," bagaman dati sila ang "lungsod na nakukutaan." Ang lungsod na iyon ay naging "tiwangwang" at isang "tirahan" na "pinabayaang." Naging mga tuyong buto ng mga patay ito, na nakahandusay sa lansangan ng lungsod ng Sodoma at Egipto. Kapag ang mga patay ay tinawagang bumangon, sinusubok sila sa pamamagitan ng mga kasalanan ng kanilang mga ama, na kinabibilangan ng "pagtatalo" sa pasimula ng panahong nagsisimula sa pagbibigay-kapangyarihan sa unang mensahe at nagwawakas sa pagdating ng ikatlong mensahe. Ang pagtatalo ay kung tatanggapin o tatanggihan ang metodolohiyang kinakatawan ng Elias sa kanilang kasaysayan. Noong 1863, tinanggihan ng mga ama ng Adventismo ang mensahe ng "pitong ulit" ni Moises, na iniharap ni Elias.

Pagsapit ng Hulyo 2023, ang mga lantang sanga sa Isaias dalawampu’t pito ay dapat magpasiya kung uulitin nila ang mga kasalanan ng iglesia sa Galilea, at ang kasaysayan noong 1863, gayundin ang kasaysayan noong Setyembre 11, 2001. Ang pagtanggap sa metodolohiyang kinakatawan ng Habakuk kabanata dalawa, at Isaias dalawampu’t pito, at nina Elias, Juan Bautista, at William Miller ay pag-uulit sa mga kasalanan ng ating mga ama, sa halip na makinabang sa mga banal na halimbawa na naitala para sa mga dinatnan ng mga wakas ng sanlibutan.

Ngayon, ang lahat ng mga bagay na ito ay nangyari sa kanila bilang mga uliran; at mga ito’y nasulat para sa ating pagpapaalala, na sa atin dumating ang mga katapusan ng sanlibutan. Kaya’t ang nag-aakalang siya’y nakatindig ay mag-ingat baka siya’y mabuwal. Walang tukso na sumapit sa inyo kundi yaong karaniwan sa tao; ngunit tapat ang Diyos, na hindi niya ipahihintulot na kayo’y tuksuhin nang higit sa inyong makakaya, kundi, kalakip ng tukso, ay gagawa rin siya ng daan upang makatakas kayo, upang inyong matiis ito. Kaya nga, mga minamahal ko, tumakas kayo sa idolatriya. Nagsasalita ako na gaya sa marurunong; hatulan ninyo ang aking sinasabi. 1 Corinto 10:11-15.

Itinatag ng sagradong metodolohiya ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, na siyang mensahe ng huling ulan. Ang mensaheng iyon, kapag kinain sa paraang espirituwal, ay nagbubunga ng kaakibat na karanasan, kasintiyak ng naging epekto ng pawang gulay na kinain nina Daniel at ng

tatlong mararangal na lalaki: mas maganda at mas matabang anyo. Ngunit sa Habakuk kabanata dalawa, ang katitisan para sa mga tumatanggi sa alok ng pagpapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya ay kapalaluan, na humahadlang sa kanila na magpatuloy sa pagkakilala sa Panginoon. Kung may panahon man na hindi maaaring ipagpaliban ng bayan ng Diyos ang pagtanggap sa tunay na metodolohiya at ang pagkain ng mensaheng mula sa kamay ng anghel, iyon ay ngayon!

Huwag nating hintayin ang huling ulan. Ito'y dumarating sa lahat ng kumikilala sa hamog at mga pagbuhos ng biyayang bumabagsak sa atin, at umaangkin ng mga ito. Kapag tinitipon natin ang mga piraso ng liwanag, kapag pinahalalagan natin ang tiyak na mga kahabagan ng Diyos, na nalulugod kapag tayo'y nagtiwala sa Kanya, kung magkagayon ay matutupad ang bawat pangako. "Sapagkat kung paanong ang lupa ay nagpapasibol ng usbong nito, at kung paanong ang isang halaman ay nagpasisibol sa mga bagay na nahasik roon; gayon ipasisibol ng Panginoong Diyos ang katuwiran at ang pagpupuri sa harap ng lahat ng mga bansa." Isaias 61:11. Ang buong lupa ay mapupuno ng kaluwalhatian ng Diyos. *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, tomo 7, 984.

Ang makahulag na Salita ng Diyos ay nagtukoy na kapag ang mga malalaking gusali ng Lungsod ng New York ay ibinagsak, bababa ang anghel ng Apocalipsis labing-walo at "ang Apocalipsis labing-walo, mga talata isa hanggang tatlo, ay matutupad." Tinukoy ni Isaias dalawampu't pito ang panahong iyon bilang ang "araw ng hanging mula sa silangan," at iyon ang panahon na ang "marahas na hangin" ay pinipigil. "Sa sukat, kapag ito'y sumibol, makikipagtalo ka rito: kaniyang pinipigil ang kaniyang marahas na hangin sa araw ng hanging mula sa silangan." Tinutukoy ni Sister White ang mismong panahong iyon.

Sa panahong iyon, samantalang ang gawain ng pagliligtas ay nagwawakas, darating ang kapighatian sa lupa, at magagalit ang mga bansa, gayunman ay mapipigilan upang huwag mahadlangan ang gawain ng ikatlong anghel. Sa panahong iyon darating ang "huling ulan," o ang pagpapasariwa mula sa harapan ng Panginoon, upang magbigay ng kapangyarihan sa malakas na tinig ng ikatlong anghel, at ihanda ang mga banal upang makatindig sa kapanahunan na ang pitong huling salot ay ibubuhos. *Early Writings*, 85.

Ang kapangyarihang nagpapagalit sa mga bansa ay dumating nang magsimulang bumuhos ang huling ulan. Ngunit pagkagalit pa lamang ng kapangyarihang iyon sa mga bansa, ito'y pinigil, sapagkat itinala ni Isaias na kaniyang "pinipigil ang kaniyang mabangis na hangin." Ang mabangis na hangin ay ang hanging silanganan, at ang hanging iyon ay pinipigil kapag nagsisimulang pumatak ang huling ulan, at ang gawaing pagliligtas ay nasa yugto ng pagtatapos. Ang pangwakas na gawain ng pagliligtas ay ang panahon ng pagtatatak. "Line upon line," ang mabangis, o hanging silanganan na pinipigil sa panahon ng pagtatatak ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay ang apat na hangin ng ikapitong kabanata ng Pahayag.

At pagkatapos ng mga bagay na ito, nakita ko ang apat na anghel na nakatayo sa apat na sulok ng lupa, na pinipigil ang apat na hangin ng lupa, upang huwag umihip ang hangin sa lupa, ni sa dagat, ni sa alinmang punongkahoy. At nakita ko ang isa pang anghel na umaakyat mula sa silangan, na taglay ang tatak ng Diyos na buhay; at siya ay sumigaw nang malakas sa apat na

anghel, na sa kanila ay ipinagkaloob na saktan ang lupa at ang dagat, na sinasabi, Huwag ninyong saktan ang lupa, ni ang dagat, ni ang mga punongkahoy, hanggang sa matatakan namin sa kanilang mga noo ang mga alipin ng aming Diyos. Pahayag 7:1-3.

Ang pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo ay inihuwaran sa pamamagitan ng matagumpay na pagpasok ni Cristo sa Jerusalem. Doon si Cristo, sa bukod-tanging pagkakataon lamang sa Kanyang buhay, ay sumakay sa isang asno (isang simbolo ng Islam), at pinangunahan ni Lazaro ang prusisyon papasok sa Jerusalem. Tinutukoy ni Sister White si Lazaro bilang simbolo ng tatak sa kasaysayang iyon.

Sa Kaniyang pag-antala sa pagparoon kay Lazaro, si Cristo ay may layunin ng kahabagan para sa mga hindi Siya tinanggap. Nag-antala Siya, upang sa pamamagitan ng pagbuhay kay Lazaro mula sa mga patay ay maibigay Niya sa Kaniyang matitigas ang puso at di-sumasampalatayang bayan ang isa pang katibayan na Siya nga ang 'muling pagkabuhay at ang buhay.' Ayaw Niyang isuko ang lahat ng pag-asa para sa bayan, ang kaawa-awang, naliligaw na mga tupa ng sambahayan ni Israel. Ang Kaniyang puso ay nabibiyak dahil sa kanilang kawalan ng pagsisisi. Sa Kaniyang kahabagan ay nilayon Niyang bigyan sila ng isa pang katibayan na Siya ang Tagapagpanumbalik, ang tanging makapagdadala sa liwanag ng buhay at ng kawalang-kamatayan. Ito'y magiging isang katibayan na hindi maaaring maling bigyang-kahulugan ng mga saserdote. Ito ang dahilan ng Kaniyang pagkaantala sa pagparoon sa Betania. Ang tampok na himalang ito, ang muling pagbuhay kay Lazaro, ang maglalagay ng tatak ng Diyos sa Kaniyang gawain at sa Kaniyang pag-aangkin ng pagka-Diyos. Ang Nasa ng mga Kapanahunan, 528, 529.

Ang panahon ng pag-antala na nagsimula noong Hulyo 18, 2020 ay kinakatawan ng pag-antala ni Cristo bago Niya binuhay si Lazaro. Ang panahon ng pag-antala sa kabanata labing-isa ng Apocalipsis ay nagtatapos sa katapusan ng tatlo at kalahating araw. Sa mga araw na iyon, nakahandusay na patay sa lansangan ang dalawang saksi. At kung paanong si Lazaro ay bubuhayin muli matapos ang isang panahon ng pag-antala, gayon din naman ang dalawang saksi ni Juan. Pagkabuhay nilang mag-uli, pinangunahan nila ang prusisyon papasok sa Jerusalem, na kumakatawan sa "tatak ng Diyos," at sa "kasukdulang himala" na nagpapatotoo sa pagka-Diyos ni Cristo. Ang pagkabuhay na mag-uli ang humuhudyat ng katapusan ng pagtatatakan ng sandaang apatnapu't apat na libo, na nagaganap samantalang ang apat na hangin, ang hanging silangan, ang mabagsik na hangin, na dumating noong Setyembre 11, 2001, ay pinananatiling napipigil.

Sa oras na iyon na siyang batas ng Linggo, pakakawalan ang mga hanging iyon upang ipataw ang ganting-hatol sa hayop na mula sa lupa na binabanggit sa Apocalipsis labintatlo. Ngayon ay halos dumudulas na ang mga iyon sa mga daliri ng apat na anghel na pumipigil sa mga iyon sa panahon ng pagtatatak. Isa sa pinakamalalim na sanggunian sa Espiritu ng Propesiya na nauukol sa araw ng silangang hangin ay matatagpuan sa Testimonies, tomo siyam. Sa tomong iyon, ang mga kinasihang salita ay nagsisimula sa pahina labing-isa, kaya't sa makasagisag na paraan ay nagsisimula ito sa "nine-eleven". Ang pamagat ng kabanata ay "The Final Crisis", ngunit ito rin ang unang kabanata ng isang bahagi na may pamagat na "For the Coming of the King".

Walang ebidensiya na ang bahagi at pamagat ng kabanata ay sinadyang pinakialaman ng mga patnugot na nagtipon ng tomo, subalit ang pagdating ng Hari ay madaling makilala bilang pagdating ng kasintahang lalaki, na sa talinghaga ng sampung dalaga ay nagaganap kasabay ng krisis sa hatinggabi na nalilikha sa mga dalaga dahil sa pagkakaroon o kawalan ng langis sa kanilang mga sisidlan. Ang krisis sa hatinggabi na ngayon ay dumarating, gaya ng ipinahihwatig ng pamagat, ang huling krisis para sa sampung dalaga. Sa krisis na iyon, nahahayag kung taglay nila ang langis o wala. Ang langis ay hindi basta ang Espiritu Santo lamang; ito ay tiyak na tinutukoy bilang ang Espiritu Santo, at gayundin bilang ang wastong mensahe, at gayundin bilang ang wastong karakter.

Ang wastong metodolohiya ang nagtatakda ng wastong mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, at ang mensaheng iyon, kapag tinanggap at isinagawa, ay nagbubunga ng wastong karakter. Ang gayong karakter sa huling krisis ang siyang tumatanggap ng selyo ng Diyos. Nagsimula ang proseso ng pagseselyo sa bayan ng Diyos sa pagdating ng araw ng silangang hangin, noong Setyembre 11, 2001. Ang mensahe ng panahong iyon ay dapat kainin. Ang pagpapasyang kumain o huwag kumain ay kinakatawan ng “pagtatalo” ni Isaias, at gayundin ng tanong ni Habakuk kung ano ang dapat isagot ng mga bantay sa pagtatalo. Ang panahon ng pag-antala sa Mateo dalawampu’t lima at kay Habakuk ay nagwawakas sa paglalarawan ng dalawang uri ng mga sumasamba. Ang panahon ng pag-antala, na kinakatawan ng tatlo at kalahating araw sa Apocalipsis kabanata labing-isa, ay halos tapos na.

Ang panahong pag-antala na iyon ay inilarawan din sa pasimula ng kabanatang nasa ika-siyam na tomo, sa pamamagitan ng isang sipi mula sa aklat ng mga Hebreo, kung saan ipinahayag ni Pablo sa ibang pananalita ang talatang apat ng kabanata dalawa ng Habakuk. Inilalagay ng pagbanggit ni Pablo ang kabanata dalawa ng Habakuk sa kilusan ng ikatlong anghel, sapagkat sa kasaysayang iyon lumipat si Cristo sa Kabanal-banalang Dako, at sa kasaysayang iyon nahayag ang liwanag ng Kanyang paglilingkod bilang Dakilang Saserdote, at sa aklat ng mga Hebreo ipinakikita ni Pablo ang pinakamalinaw na kapahayagan ng mataas na saserdotal na paglilingkod ni Cristo sa Salita ng Diyos.

Sa kilusan ng unang anghel, ang kabanata 2 ng Habakuk ay hindi pa kumikilala sa paglipat ni Cristo sa Kabanal-banalang Dako, sapagkat hindi iyon naganap hanggang sa katapusan ng pagpapahayag ng Hiyaw sa Hatinggabi. Ang panahon ng pag-antala na tinutukoy ni Pablo ay ang panahon ng pag-antala sa Habakuk at sa Mateo, ngunit ito ang panahon ng pag-antala na magsisimula sa Hulyo 18, 2020. Ang huling talata ng kabanata 2 ng Habakuk ay kumakatawan sa pagtatapos ng Hiyaw sa Hatinggabi sa kasaysayan ng mga Millerita, at sa pagdating ng ikatlong anghel:

Nguni’t ang Panginoon ay nasa kaniyang banal na templo: tumahimik ang buong lupa sa harap niya. Habakuk 2:20.

Binibigyang-diin ng Testimonies, Tomo Siyam, simula sa pahina labing-isa (siyam-labing-isa), ang talinghaga ng sampung dalaga, ang panahon ng pagkaantala at ang ugnayan nito sa Habakuk at sa Mateo, at ang pangwakas na krisis at ang Setyembre 11, 2001, nang sumapit ang pagtatalong

propetiko.

Seksyon 1-Para sa Pagdating ng Hari

“Kaunting panahon na lamang, at Siyang paririto ay darating, at hindi magluluwat.” Hebreo 10:37.

Ang Huling Krisis

Namumuhay tayo sa panahon ng wakas. Ang mabilis na natutupad na mga tanda ng panahon ay nagpapahayag na malapit na ang pagdating ni Cristo. Ang mga araw na ating kinabubuhayan ay mabigat at mahalaga. Ang Espiritu ng Diyos ay unti-unti ngunit tiyak na binabawi mula sa sanlibutan. Ang mga salot at mga hatol ay bumabagsak na sa mga humahamak sa biyaya ng Diyos. Ang mga kalamidad sa lupa at sa dagat, ang hindi matatag na kalagayan ng lipunan, at ang mga babala ng digmaan ay nagbabadya. Ipinahahayag nila ang paglapit ng mga pangyayaring may sukdulang kalakhan.

Ang mga kasangkapan ng kasamaan ay pinagsasama-sama ang kanilang mga puwersa at pinatitibay ang kanilang hanay. Sila’y nagpapalakas para sa huling dakilang krisis. Malalaking pagbabago ay malapit nang maganap sa ating sanlibutan, at ang mga pangwakas na pangyayari ay magaganap nang mabilis.

Ang kalagayan ng mga pangyayari sa sanlibutan ay nagpapakita na ang mga panahong puno ng kaguluhan ay sumapit na sa atin. Ang mga pahayagang araw-araw ay hitik sa mga palatandaan ng isang kakilakilabot na tunggalian sa nalalapit na panahon. Madalas nagaganap ang mga mapangahas na pagnanakaw. Karaniwan na ang mga welga. Sa lahat ng dako nagaganap ang pagnanakaw at pagpaslang. Ang mga taong sinasapiyan ng mga demonyo ay kumikitil ng buhay ng mga lalaki, mga babae, at maliliit na bata. Ang mga tao ay nahuhumaling sa bisyo, at nangingibabaw ang bawat uri ng kasamaan.

Nagtagumpay ang kaaway sa pagbaluktot ng katarungan at sa pagpuno sa mga puso ng mga tao ng pagnanais para sa makasariling pakinabang.

'Ang katarungan ay nakatayo sa malayo; sapagkat ang katotohanan ay nabuwal sa lansangan, at ang katuwiran ay hindi makapasok.' Isaias 59:14. Sa malalaking lungsod ay may napakaraming nabubuhay sa kahirapan at kahabag-habag, halos salat sa pagkain, masisilungan, at kasuutan; samantalang sa gayunding mga lungsod ay may mga taong higit pa sa maaaring naisin ng puso, na namumuhay nang marangya, ginugol ang kanilang salapi sa mga bahay na may mararangyang kasangkapan, sa pagpapalamuti ng sarili, o, higit pang masama, sa pagbibigay-lugod sa mga pita ng laman, sa alak, tabako, at iba pang mga bagay na pumipinsala sa mga kapangyarihan ng utak, sumisira sa katinuan ng isip, at inilulugmok ang kaluluwa. Ang mga daing ng nagugutom na sangkatauhan ay umaakyat sa harap ng Diyos, samantalang sa pamamagitan ng bawat uri ng pang-aapi at pangingikil ay nagkakamal ang mga tao ng dambuhalang kayamanan.

Sa isang pagkakataon, habang ako’y nasa Lungsod ng New York, ako’y tinawagan sa gabi upang masdan ang mga gusaling tumataas, palapag pagkatapos ng palapag, patungo sa langit. Ang mga gusaling ito ay tinitiyak na hindi tinatablan ng apoy, at itinayo upang luwalhatiin ang

kanilang mga may-ari at mga tagapagtayo. Lalong pataas at pataas pa ang pag-angat ng mga gusaling ito, at sa mga ito’y ginamit ang pinakamamahaling mga materyales. Ang mga nagmamay-ari ng mga gusaling ito ay hindi nagtatanong sa sarili: “Paano natin pinakamainam na maluluwalhati ang Diyos?” Wala sa kanilang mga isipan ang Panginoon.

Naisip ko: 'O, nawa'y yaong mga naglalagak ng kanilang mga yaman sa ganitong paraan ay makita ang kanilang landasin gaya ng nakikita ito ng Diyos! Nagpapatayo sila ng mga maringal na gusali, ngunit kay kamangmang, sa paningin ng Tagapamahala ng sansinukob, ang kanilang mga panukala at katha. Hindi nila pinag-aaralan, sa buong kakayahan ng puso at isipan, kung paano nila luluwalhatiin ang Diyos. Nawala na sa kanilang paningin ito, ang unang tungkulin ng tao.'

Habang itinatayo ang mga matatayog na gusaling ito, nagalak ang mga may-ari, taglay ang mapag-ambisyong kapalaluan, sapagkat mayroon silang salaping magagamit sa pagpapalayaw sa sarili at sa pagpapukaw ng panibugho ng kanilang mga kapitbahay. Marami sa salaping sa gayong paraan ay kanilang ipinuhunan ay nakuha sa pamamagitan ng labis na paniningil, sa pagpiga sa mga dukha. Nakalimutan nila na sa langit ay may talaan ng bawat transaksyong pangkalakalan; bawat likong kasunduan, bawat gawaing pandaraya, ay doong nakatala. Darating ang panahon na, sa kanilang pandaraya at kapalaluan, aabot ang mga tao sa isang hangganang hindi pahihintulutan ng Panginoon na kanilang lampasan, at matututuhan nila na may hangganan ang pagtitimpi ni Jehova.

Ang sumunod na tagpong dumaan sa aking harapan ay isang hudyat ng sunog. Tumingin ang mga lalaki sa mga gusaling matatayog at sinasabing hindi tinatablan ng apoy at sinabi: “Ganap na ligtas ang mga ito.” Ngunit ang mga gusaling ito ay natupok na animo’y yari sa alkitran. Ang mga makinang pamatay-sunog ay walang magawa upang pigilin ang pagkawasak. Hindi nagawang paandar in ng mga bumbero ang mga makina. Testimonies, tomo 9, 11-13.

Ang "pagtatalo" na naganap hinggil sa metodolohiya sa pasimula ng panahong kinakatawan ng Daniel kabanata 1; at kinakatawan din ng Daniel kabanata 1 hanggang 3; at kinakatawan din ng kasaysayang nagsimula noong Agosto 11, 1840; at kinakatawan din sa kasaysayan ng Juan kabanata 6, sa krisis sa Galilea; at kinakatawan din ng kasaysayan ng Setyembre 11, 2001 (hanggang Hulyo 18, 2020), ay ngayo’y muling nagaganap, hindi sa kabuuan ng Adventismo, kundi sa gitna ng mga patay na tuyong buto na ginigising mula sa kanilang pagkamanhid ng isang "tinig" na sumisigaw sa ilang.

Sa aming susunod na artikulo, tatalakayin namin ang pagsasaalang-alang sa metodolohiyang siyang Huling Ulan, gaya ng kinakatawan sa Isaias kabanata dalawampu’t walo at dalawampu’t siyam.

At narinig ko rin ang tinig ng Panginoon na nagsasabi, Sino ang aking susuguin, at sino ang yayaon para sa atin? Nang magkagayo’y sinabi ko, Narito ako; suguin mo ako. At sinabi niya, Yumaon ka, at sabihin mo sa bayang ito, Makinig kayo nang makinig, ngunit hindi kayo makauunawa; at tumingin kayo nang tumingin, ngunit hindi kayo makakatalos. Pakapalin mo ang puso ng bayang ito, pabigatin mo ang kanilang mga tainga, at ipikit mo ang kanilang mga mata; baka sila’y makakita sa pamamagitan ng kanilang mga mata, at makarinig sa

pamamagitan ng kanilang mga tainga, at makaunawa sa pamamagitan ng kanilang puso, at magbalik-loob, at gumaling. Nang magkagayo'y sinabi ko, Panginoon, gaano katagal? At siya'y sumagot, Hanggang sa ang mga bayan ay mawasak na walang nananahan, at ang mga bahay ay walang tao, at ang lupain ay lubos na maging ilang, at ilayo ng Panginoon ang mga tao, at magkaroon ng malaking paglisan sa gitna ng lupain. Ngunit may matitirang isang ikasampu roon, at ito'y babalik, at malalamon: na gaya ng terebinto at ng roble, na ang tuod ay nananatili sa kanila kapag inilalaglag nila ang mga dahon: gayon ang banal na binhi ang magiging tuod niyon. Isaias 6:8-13.